

er, i alt Fald med en lille, formel Rettelse, bør tiltrædes af Tinget, og dertil skal jeg anbefale den.

S. Jensen: Det forholder sig selvfølgelig rigtigt, som det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) udtalte, baade at det foreliggende Lovforslag er et Stykke af det Lovforslag om Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser, der nu behandles i Udvalg, og ligeledes, at der ikke er nogen Udsigt til, at dette Lovforslag vil blive ophøjet til Lov i indeværende Samling, saa at det altsaa er nødvendigt, at der vedtages særlige Regler for København, for at Optræningen af Præste-, Degne- og Klokkerpenge kan finde Sted. Jeg skal derfor ogsaa anbefale Lovforslaget til Fremme. Jeg har ikke noget at bemærke til de enkelte Paragraffer. Jeg finder den Bestemmelse heldig, som findes i § 2, andet Stykke, om, at Præstepengene blive fikserede til et Beløb, som staar i et vist Forhold til det, som er indkommet i 1903, men dog saaledes, at Summen kan stige, naar Folketallet veksler. Jeg anbefaler altsaa Lovforslaget.

Breinholt: Som Medlem af Udvalget angaaende Afløsning af Højtidsoffer og Accidenser har jeg faaet Lejlighed til at erhverve mig en lille Smule Kendskab til den foreliggende Sag, og jeg skal derfor tillade mig blot med to Ord at slutte mig til de Slutningsbemærkninger, vi hørte fra det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) og ligeledes fra den sidste ærede Taler, og varmt anbefale Forslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse i dette Ting.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Jeg takker meget de ærede Medlemmer for Modtagelsen af Lovforslaget, og jeg skal ganske kort erklære mig enig med det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) i, at der tiltrænges en Rettelse i § 5. Der er et Ord, jeg har overset ved Affattelsen af Lovforslaget, men hvis det ærede Medlem vil stille et Ændringsforslag til anden Behandling, ville vi jo kunne forhandle derom. Det ærede Medlems Betragtninger om Ønskeligheden af, at en kirkelig Myndighed foreslog Ligningen af disse Penge, kan jeg ganske tiltræde. Det samme Ønske har jeg længe haft og har det fremdeles, men vi maa jo vente, indtil vi kunne faa Sagen forelagt for den Myndighed, som er bestemt til at tage saadanne Sager op.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Livsforsikringsvirksomhed.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.)

Lovforslaget sattes under Forhandling.

Indenrigsministeren (Enevold Sørensen): Naar Lovforslaget om Livsforsikringsvirksomhed nu igen foreligger for dette Ting, er det i alt væsentligt i Overensstemmelse med den Skikkelse, hvori det i forrige Samling vedtoges her i Tinget. Det andet Ting har ikke blot enstemmigt tiltraadt det principielle Grundlag, men ogsaa gennemgaaende sluttet sig til Forslagets Enkeltheder, saaledes som disse i Fjor udformedes under Behandlingen her i Tinget. Af de foretagne Ændringer er ingen særlig indgribende og absolut ingen af principiel Karakter. Jeg skal kortelig omtale de vigtigste af dem.

Først er der en Ændring til § 3, i hvilken Paragraf det bestemmes, at den indbetalte Del af Aktiekapitalen i et Livsforsikringsaktieselskab skal udgøre mindst 25 pCt. af det paalydende Beløb. Regeringens Lovforslag forlangte, at den resterende Indbetaling skulde finde Sted straks. I dette Ting vedtoges i Fjor en Ændring, hvorved denne Indbetaling — det vil jo i Reglen dreje sig om 15 pCt., da der i Almindelighed nu kun er indbetalt 10 pCt. af Aktiekapitalen — udstraktes ud over et Tidsrum af 15 Aar. I det andet Ting har man næret Betænelighed ved denne lange Frist. Man er derfor gaaet en Mellemsvej mellem det af Regeringen foreslaaede, den øjeblikkelige Indbetaling, og den her i Tinget indsatte Frist, idet man har foreslaaet, at de manglende 15 pCt. skulde indbetales i Løbet af 5 Aar med mindst $\frac{1}{5}$ aarlig. Det udtaltes i Landstingsudvalgets Betænkning i Fjor, at der i Udvalget havde været delte Meninger om, hvor lang denne Frist burde være, og at nogle Medlemmer af Udvalget havde været betænkelige ved den lange Frist af 15 Aar, eftersom det maa